

Ordføreren (Svend Høgsbro). Udvalget er enigt med den høje Regering og det andet Ting i, at der er Grund til en ny Lovgivning med Hensyn til Testamentsseksekutorer, dog ikke blot af den Grund, som maa antages at have været ledende for det oprindelige Lovforslag, nemlig den, at faa, om jeg saa maa sige, bedre Krammet paa disse ekstraordinære Skifteforvaltere, end den nuværende Lovgivning hjemler, men ogsaa for at gøre det lettere for disse Personer, som jo ofte kunne være Lægfolk, at røgte deres Hverv. Af den sidstnævnte Grund har Udvalget fundet det rigtigt nu ved denne Lejlighed at samle alle de ældre Bestemmelser, der ere givne paa mange forskellige spredte Steder, og som Testamentseksekutorer — eller, som vi foreslaa at kalde dem — Testamentsfuldbyrdere — have at iagttage, paa dette ene Sted, saaledes at den, der overtager Hvervet som Testamentsfuldbyrder, ikke vil behøve at skaffe sig andet Materiale for forsvarlig at kunne røgte sit Hverv og finde de Regler, hvorefter han skal gaa, end dels denne Lov og dels enkelte nyere Love, som Skifteloven, Konkursloven, Loven om umyndiges Midler af 26de Maj 1868 og enkelte andre Love, som det ikke er uoverkommeligt at faa fat i og finde ud af, hvilket vi derimod mene, at det er, saaledes som Lovgivningen paa dette Omraade nu er. Det er den væsentligste Grund til, at vort Ændringsforslag fremtræder som et helt nyt Lovforslag, der altsaa skulde indeholde en Kodifikation af disse ældre Bestemmelser, for saa vidt vi ikke — hvad der ganske vist ogsaa i temmelig stort Maal har været Tilfældet, jfr. § 11 — have foreslaaet at ophæve disse ældre Bestemmelser, hvoraf vi finde en hel Del forældede, besværlige og uden væsentlig Nytte. Afset fra de Dele af vort Ændringsforslag, som altsaa kun tilsigte denne Samling af de gældende Bestemmelser, og med Hensyn til hvilke vi i alt væsentligt have holdt os til den samlede Fremstilling af de gældende Regler, som Justitsministeriet i den som Bilag aftrykte Skrivelse af 10de April 1897 selv har henvist os til, nemlig Professor Deuntzers Værk om den danske Skifteret — afset derfra falder det meste af, hvad vi have foreslaaet, sammen med, hvad den høje Regering har foreslaaet og Landstinget vedtaget. Der er dog enkelte Ting i Forslaget, som afvige derfra, og som jeg ganske kort skal dvæle ved. Her er saaledes vort Lovforslags § 3. I Lovforslaget, som det er blevet os forelagt, indeholdtes der i § 2 en ny Bestemmelse om, at en Testaments-

seksekutor, naar det forlangtes paa den Maade, som det nærmere fastsloges, skulde stille Sikkerhed for de Midler, han i Kraft af sit Hverv fik under Hænder. Dette have vi ikke ment at kunne tiltræde, for det første fordi det ofte vil kunne falde vanskeligt for en uformuende Testamentsfuldbyrder at stille en saadan Sikkerhed, som jo ifølge Bestemmelsen skulde kunne stige lige til 20,000 Kr. Man maa huske, at det jo ikke blot er Sagførere, der kunne blive beskikkede til Testamentsfuldbyrdere, og selv for dem kan det jo ofte falde vanskeligt nok at stille en saadan Sikkerhed eller saadanne Sikkerheder; thi har man flere Boer, kunde man jo blive nødt til at stille en saadan Sikkerhed i hvert enkelt Bo; og man bør dog heller ikke gøre det mere vanskeligt for en ung Mand at arbejde sig frem paa en hæderlig Maade, end det er nødvendigt. Men det er jo ogsaa ofte Lægfolk, som beskikkes til dette Hverv og overtage det mere som en Tjeneste, de gøre den afdøde, hvis Anskuelse de maa antages at være fortrolige med, og som han derfor har ønsket skulde ordne hans Anliggender efter hans Død. Det vil formentlig være temmelig meget forlangt af saadan en Lægmand, der jo ogsaa ofte kan være uformuende, og med Hensyn til hvem Grunden til, at den afdøde har indsat ham, ofte kan være den personlige Tillid langt mere end hans økonomiske Vederhæftighed, om han skulde besværes med en saadan Sikkerhedstillelse. Vi have heller ikke kunnet se bort fra, at en saadan Fordring om Sikkerhedsstillelse, lagt i Hænderne paa de ordinære Skifteretter, kunde blive misbrugt til at holde Sagførere og andre ude fra disse Forretninger, som Skifterettens Personale helst selv vil have, thi det er jo desværre en Gang saa, at Skifterettens Personale, Fuldmægtigene, i stort Omfang give sig af med private Forretninger, og efter den Løn, de nu have, indrømmer jeg, at det kan vanskelig være anderledes, men jeg betragter det ganske vist som en daarlig Ordning. Selvfølgelig bør man dog ikke støtte Bestræbelser fra dette Personales Side for ad Omveje at begrænse den Konkurrence, som de helst ville være fri for, og en saadan Omvej vilde man gøre det muligt for dem at benytte, naar det laa i Skifterettens Haand at fastsætte den Sikkerhed, som en Sagfører skulde stille for at kunne overtage Behandlingen af et Bo som Eksekutor.

Men selv afset fra alt dette mene vi, det vil være en temmelig indbildt Sikkerhed, man igennem en saadan Sikkerheds-